

kan ikke komme for Viborg Overret, men den skal a prima instantia for Hof- og Stadsretten her i Kjøbenhavn. Det er der i og for sig ikke noget videre at sige til, jeg erkender Bæggen af de Betragtninger, der derom er gjort gældende i Betænkningen. Men naar man saa kommer til Ordningen af de almindelige processuelle Regler med Hensyn til Patentsøgmaalene, og navnlig de Søgmaai, Patenthaveren anlægger mod den, som formenes at have forgrebet sig paa Patentet, saa finder man Reglen i § 27, hvor der staar, at „Sager, i hvilke der nedlægges Paastand om Straf i Henhold til § 26, behandles som offentlige Politisager“. Errede Medlemmer ville vide, at i § 26 tales der dels om Erstatning dels om Straf. Straf bliver der jo kun Tale om, naar der er Tale om Forjætt; hvad Forudsætningen er for Erstatning, er, som jeg bemærkede før, ikke rigtig klart. Nu siges der i § 27, at naar der af den paagældende, Patenthaveren altsaa, bliver nedlagt Paastand om Straf, skal Sagen behandles som en offentlig Politisag. Dertil siger jeg, at det er en overordentlig let Sag at nedlægge Paastand om Straf, og naar Patenthaveren ved blot at nedlægge denne Paastand, derved kan opnaa den store Fordel at saa Sagen behandlet som en offentlig Politisag, hvorved han sparer meget betydeligt i Gebyr og andre Omkostninger, vil han naturligvis i ethvert Tilfælde, hvor han mener, at der er En, der har gjort Overgreb, forbrudt sig mod Patentet, nedlægge Paastand om Straf, selv om der kun er ringe Mulighed for at saa Straf ikendt. Men saa kommer der det mærkelige i § 28, at hvis Indstævnte — Sagsøgte, som han kaldes, det passer ikke rigtig med den offentlige Politiretsbehandling, thi der taler man ikke om Sagsøgte, men om Indklagede, Indstævnte — fremsætter den Indsigelse, at Patentet ikke gælder af den ene eller anden Grund, fordi det ikke er nogen ny Opfindelse eller de 3 Aar ere gaaede, saa skal hele den offentlige Politiumdersøgelse sifteres og blive beroende, idet det tillades Sagsøgte, Indklagede, at anlægge en Sag ved den lgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsret imod Patenthaveren for at saa disse Søgmaal afgjorte det. Denne Bestemmelse er i den Form, hvori den foreligger, vistnok i og for sig uheldig, og jeg tror, at det er noget ganske nyt i vor danske Proces, hvad enten man ser paa Kriminalprocessen eller Civilprocessen. Man har ganske vist det Tilfælde, at den ene Sag kan staa og vente efter den anden, men paa den Maade, det her er bestemt, tror jeg, at man skal have vanskeligt ved at

paavise noget Analogon dertil, og jeg skulde meget stærkt betvivle, at den ærede Justitsminister har været taget med paa Raad med Hensyn til disse processuelle Bestemmelser. — Der er eet, som jeg endnu maa fremhæve. Naar man mener, at Patentisager i Regelen skulle være offentlige Politisager, hvad følger saa deraf? Deraf følger, at man kaster hele dette betydelige og vanskelige Arbejde over paa den Mand, der fungerer som Dommer i Politiretten. Han skal søge Sagen opløst, alle disse intrikate tekniske og videnskabelige Spørgsmaal skal han staa som Leder for, men det har den Mand ikke Tid til, det vil blive ham fuldstændig umuligt. I Politiretten kunne Parterne jo ikke en Gang møde med Sagsfører, der ster Examination, i Reglen fremlægges der ikke Indlæg, Sagsførere have som jagt ikke Ret til at være til Stede. Altsaa, man lægger hele Byrden ved at opløse disse vanskelige Spørgsmaal paa en Dommer, som i Forvejen er mere end tilstrækkelig beskæftiget, og som har med saa mange andre Sager at gøre. Og naar man saa kommer til det Knudepunkt i Sagen, som i 9 af 10 Tilfælde er det eneste, der procederes om, saa stilles Undersøgelsen i Bero, og Indklagede henvises til at procedere ved Hof- og Stadsretten.

Det er endnu en Bestemmelse, som jeg maa have Lov til at fremhæve her ved første Behandling, fordi den qvam maximo vedrører et Princip, og det er en af de meget saa Vædringer, som den ærede Indenrigsminister har bragt ind i Lovforslaget, hvorved den ærede Minister er kommen for Stade med at gaa lige imod det Princip, som Kommissionen har opstillet for denne Patentbeskyttelse. Den viskelige raison d'être, den eneste Grund, hvorfor man giver en Mand Patentbeskyttelse, har den ærede Minister været saa uheldig at komme lige paa tværs med. Jeg skal i Korthed paavise det. Det høje Ting vil af Patentkommissionens Betænkning Side 2 se, „at den Opfattelse navnlig synes at vinde Raaderum, at Patentbeskyttelsen er det Bedragslag, som Samfundet yder Opfinderen imod, at han skal gøre Offentligheden fuldt bekendt med sin Opfindelse, saaledes at denne kan komme enhver til gode.“ Altsaa i Stedet for at holde Opfindelsen hemmelig og eksploitere den for sig selv, gør Opfinderen den bekendt for Offentligheden, og enhver kan, i alt Fald imod en Afgift, blive delagtig i de Goder, som denne Opfindelse kan medføre, og af dette Hensyn giver man Opfinderen Patentbeskyttelse. Men hvad er det nu, den højtærede Minister har gjort?